Výlet na Brdy srpen 2002

Místo děje: Brdy od Řevnic po Dobříš

Časové období: 28. 8. 2002

Zapsal: Petr Kučera

Osoby a obsazení: Členové MFF turisťáku a jejich známý. Jmenovitě: Bláža, Ida, Katka, Sylva, Tomáš Skřišovský, Tomáš Valla, Martin Mareš a Petr (autor)

Všechny morfémy, fonémy a přechodníky v tomto deníčku věnuji Sylvě Švejdarové, aby jí nebylo líto, že jsem o Albeři nenapsal ani čárku, přestože se jí Sylva účastnila.

Úvod

Když končilo letošní soustředění VŠSK na Albeři, tak zvědivše, že kvůli záplavám odpadl vodácký kurz na Vltavě, vymyslel Tomáš Valla, že bychom mohli alespoň jet na jednodenní výlet. Po chvíli dohadování jsme se shodli, že půjdeme přes Brdy z Řevnic do Dobříše. Jelikož šlo o vzdálenost odpovídající běžnému dennímu pochodu, my jsme pochopitelně pochodovali až hluboko do noci.

Středa 28. srpna

Už včera jsme všichni zavolali Tomáši (V.) a dozvěděli se, že sraz byl určen na sedmou hodinu padesátou minutu ranní. Vlak odjíždí v osm hodin jedenáct minut, a tak snad bude dost času na to, aby se všichni dostavili včas. Jen Bláže s Katkou hrozí, že jejich vlak z dalekého jihu Čech bude mít zpoždění. Na Hlavní nádraží musím jít ze stanice metra Muzeum pěšky a docházím asi dvě minuty před okamžikem srazu. U pokladen trochu nervózně přechází Tomáš (V.). Nikoho dalšího tu není vidno. Tomáš (V.) po chvíli prohlašuje, kdeže všichni jsou, příště že jim řekne pouze čas srazu alespoň tři čtvrtě hodiny před odjezdem, čas odjezdu vlaku sdělovat nebude. Chvilku před osmou doráží Martin, zasekl se prý kdesi na Vltavské v tramvaji.

Pak zase čekáme na ostatní. Švejdarovi sice bydlí nedaleko – – na Palmovce, ale předpokládáme, že přijdou jako poslední. Podle tabule příjezdů zjišťujeme, že vlak z Budějic bude mít alespoň dvacet minut zpoždění, a přijede tak nejdříve v okamžiku, kdy bude odjíždět vlak do Řevnic. Rozhodujeme se proto, že Martin s Tomášem (V.) počkají pět minut po osmé hodině a poté nastoupí do vlaku, chtějí si ještě v Řevnicích nakoupit něco k jídlu. Narozdíl od nás mají v úmyslu zůstat na Brdech ještě další dva dny. Já pak zůstanu a počkám na ostatní. Další vlak jede v devět dvacet ze Smíchovského nádraží, ten bychom snad už mohli stihnout všichni. Kluci odcházejí do vlaku, aniž by viděli kohokoli přijít.

Asi v osm deset přiklusávají Ida, Sylva a Tomáš (S.). Říkám jim, že Bláža s Katkou budou mít zpoždění a že tu na ně budu čekat. Chvíli na sebe a na mne trochu zmateně hledí, snažíce se pochopit situaci. Nevědí, jestli mají ještě dobíhat vlak, v němž sedí Tomáš (V.) s Martinem, nebo tu počkat se mnou. Nakonec si v rychlosti kupují lístky. Přesto jsou ještě chvíli nerozhodní. Ida se ptá, jestli nemají přece jenom zůstat se mnou, ale odvětivše jí, že mají lístek z hlaváku, přesvědčuji ji, že bude lepší běžet k vlaku[1]. Po chvíli vystupuji po schodech do dalšího vestibulu a potkávám je znovu. Nejprve se mi snaží namluvit, že si to rozmysleli, ale nakonec se přiznávají, že Sylva doběhla k zavírajícím se dveřím a ostatní již je viděli zavřené.

Holky přijíždějí chvilku po čtvrt, a tak stíháme v půl deváté vlak, jezdící kyvadlově mezi Hlavním a Smíchovským nádražím. Na Smíchově si kupuji lístek a nastupujeme do vlaku, čekajícího na nás na nástupišti. Cestou do Řevnic si vykládáme různé historky. Bláža nám sděluje, jak se měli v Rumunsku – na začátku jim tam prý neustále pršelo a v mlze přehlíželi odbočky na vrcholy. Alespoň že neminuli nejvyšší vrchol Retezatu. Návrat pro ni prý nebyl příliš drsný, její předci totiž sice postavili dům mezi Vltavou a Malší, leč dosti vysoko, aby se mu vyhnula i více než stoletá voda, která se prohnala před čtrnácti dny od jižních po severní Čechy. Prý jim voda nezaplavila ani sklepy. Pak vytahuje Bláža zbytek Tomášovy (V.) slivovice, který jsem jí na předešlém vandru nechal, ať ho v Budějicích vypijí na naše zdraví. Tím nás ovšem všechny překvapuje. Musím se přiznat, že mě překvapilo už to, že vážila dlouhou cestu z Budějic do Prahy jen kvůli jednodennímu výletu s námi. Myslím, že je potřeba to tu explicitně zdůraznit a ocenit. Soudím, že lépe nám své přátelské

[1] To je věru dosti praštěný důvod, uvážíme-li zvláště, že mohla jet do Radotína na šalinkartu.

city nemohla vyjádřit. Pochopitelně podobně je třeba říci, že Katka přijela z Tábora. A tak zatímco Bláža vstávala ve čtvrt na pět[2], Katka vstávala ve čtvrt na šest[3].

Sylva nám prozměnu sděluje, že ona byla vypravena ráno hned a kdyby to záviselo na ní, tak by stihli sraz ještě s předstihem. Musela však půl hodiny čekat, než se vypraví Ida s Tomášem (S.)[4]. Pak nám Ida se Sylvou vyprávějí, jak nasadily Tomášovi (S.) jakousi dámskou zrzavou paruku, nalíčily ho jako holku a šly se s ním projít po Libni. Potkali prý tam jakéhosi kluka z orchestru, který se k nim nechtěl hlásit[5]. Sylva ho musela dvakrát oslovit, než se doznal, že je zná. Pak prý neustále prohlašoval, že je hrozně unavený a že je mu hrozně líto, ale nemůže jít s nimi[6].

Pak nám ještě Ida s Tomášem (S.) vykládali, jak Tomáš (S.) vzal Idu někam do hospody, kde byl roztomilý černoch se zlatými vlasy žvatlající francouzsky. Idě se hrozně líbil a pořád na něj koukala. Tomáš (S.) jí to ovšem nechtěl dopřát a prohlašoval, že to je hrozné, že Ida pořád kouká po cizích mužských, místo aby se dívala na něj.

V Řevnicích jsme chvilku po desáté a opravdu se potkáváme s Tomášem (V.) a Martinem. Kupodivu nezapadáme do první putyky, jen do prvního krámu. Reprezentativní část z nás se

[2]Brrr.

[3]Brr.

[4]Z čehož jsem vyrozuměl, že Tomáš (S.) bydlí momentálně u Idy. Pak opravdu není divu, že měli takové zpoždění. Už každý zvlášť mívali se srazy problémy, což teprve když se jejich průměrná zpoždění sečetla.

[5]No, když si představím Tomášovy (S.) kozí chlupy na bradě a k tomu nějaké líčidlo, tak se mu ani nedivím.

[6]Možná se lekl toho, že Tomáš nahlas říkal, že shání nějakého chlapa.

rozhoduje, že bychom si mohli opéci v přírodě buřty. Bláža, ač není již docela vegetariánka[7], kupuje si s Katkou a Sylvou sýr za tímtéž účelem.

Venku před krámem na nás čekají Martin s Tomášem (V.) a nenechavše nám času na snídani, vydávají se do kopce. Tomáš (S.) marně protestuje, a tak musí vzít svačinu do rukou a vytvářet si žaludeční vředy jídlem za chůze. Vydáváme se po modré značce směrem k Jezírku. Martin s Tomášem (V.) brzy mizí v kopci. Narozdíl ode mne Tomáš (V.) ještě docela nerezignoval a myslí si, že bychom mohli někam dojít. Přecházíme silnici do Mníšku a zastavujeme se u ostružin. Nejsou ale příliš dobré ani dost velké, nezůstáváme proto dlouho. Předcházíme nějaké lidi, kteří jdou ještě o trochu pomaleji než my. Sylva ovšem soudí, že bychom si to měli dobře rozmyslet, protože považuje za neslušné, když někoho střídavě předchází a nechává předejít. Člověk by si prý měl dobře rozvážit, jestli půjde rychleji nebo pomaleji než ten před ním.

Cesta vede dále do kopce, Martin s Tomášem (V.) na nás střídavě čekají a střídavě nám utíkají. Počasí je dnes celkem příjemné, od rána je nízká oblačnost, udržující příjemných osmnáct až dvacet stupňů nad nulou. Cestou do kopce se nicméně otepluje a Tomáš (V.) dokonce mění dlouhé kalhoty za krátké. Odbočku na Babku míjíme bez povšimnutí, nikdo v tomto počasí netouží po rozhledech. Myslím, že někde v těchto místech jsme s Idou, Katkou a Sylvou zazpívali Bláže, Martinovi a To-

[7]Krom klobásy na Karlštejně a několika koleček salámu už předtím jedla prý v Rumunsku dva nebo tři lanšmíty a nějaký klanzervoidní guláš. Podle mne si snad horší masové kousky pro vstup mezi jedlíky masa nemohla vybrat.

mášovi (S.) trojhlasou písničku, již jsme se naučili na Albeři. Každý hlas zpívá jinou písničku, jde o písničky „Neviděli jste tu mé panenky“, kterou zpívala Sylva, „Já do lesa nepojedu“, kterou zpívala Ida s Katkou a „Jede, jede poštovský panáček“, již zpívala moje maličkost. Kupodivu jdou zrovna tyhle písničky dohromady, můžete si to, milá vnoučata, zkusit sama[8]. Tomáš (S.) přitom experimentálně vyzkoušel, že kočka leze dírou se už přidat nedá. Martin s Tomášem (V.) jdou před námi a nevypadá to, že by z našeho zpěvu v lese byli nadšeni. Po chvíli se zastaví, otočí se k nám, Tomáš (V.) řekne „jedna, dva, tři“ a poté nám zazpívají, „kdyby tohle hajný slyšel, vzal by na vás sekyru“.

Procházíme údolím Nezabudického potoka a stoupáme k Jezírku. Jezírko se ovšem nenachází přímo na vrcholu kopce, leč kousek pod ním. Stojíme na skále a hledíme na jeho hladinu porostlou jakousi travinou. U Jezírka stojí chata a na stromě na skále visí cedulka s nápisem: „Neházejte dolů kameny, děkujeme.“ Zastavujeme se na svačinu, vždyť, ač jsme ušli sotva tři nebo čtyři kilometry, máme už po poledni. Katka vyjímá z batohu několik jablek a rozdává nám je. Jelikož podle cedule není zakázáno házet dolů ohryzky, ptá se snad každý, komu ohryzek zbyde, může-li jej dolů hodit. Nesledoval jsem ovšem, jestli tam nějaký opravdu skončil.

Jdeme kousek po žluté značce, za okamžik ji však opouštíme a Tomáš (V.) nás vede jakýmsi průsekem pod hřebenem na jihozápad. Říkáme si, že bychom mohli hrát nějakou zábavnou chodící hru. Například bomba/nálet/potopa. Shodujeme se na

[8]Tyhle deníčky vlastně píši pro vnoučata, tak se nedivte, že je přímo oslovuji. Jen doufám, že budu mít alespoň tři vnoučata a navíc alespoň tři z nich budou hudebně nadaná, jinak by tato poznámka postrádala smyslu.

tom, že nejlépe bude, když Bláža v náhodných chvílích zvolá jedno z uvedených slov. Nato začne počítat, při slovech potopa a nálet do patnácti, při slově bomba do deseti. Než dopočítá, musíme buď padnout k zemi při slově bomba, nebo naopak vylézt půl metru na zem při slově potopa, anebo se schovat při slově nálet. Kdo to nestihne, dostane trestný bod. Po chvíli tak následuje potopa a bomba. Pak se dohodneme, že bude lepší, když každý z nás dostane dvě potopy, dvě bomby a dva nálety a ty během dne v libovolném okamžiku použije.

Jdeme chvilku průsekem, u nějž může snad jen oko odborníka poznat, že jde opravdu o průsek a nikoli o les. Do cesty nám vstupují veliké hřiby a křemenáče. Výprava tedy samovolně zastavuje a jímá se sbírat houby. Za tím účelem se rozprchávají všichni kromě Martina a Tomáše (V.), kteří by raději šli dál a kromě mne, kterého sbírání jakýchkoli lesních plodů, obzvláště hub a borůvek ukrutně nebaví. Bláža sice houby nerada, ale ráda je sbírá[9]. Sylva uvolňuje svůj batoh, do nějž budeme houby ukládat. Rozdělujeme si úlohy při zpracovávání nálezů. Sylva houby ponese, Katka je bude nožem půjčeným od Martina okrajovat. Já je budu ukládat do batohu a dodatečně jsme určili Idu, že bude přidržovat Sylvě vlasy, aby neskončily v zipu. Postup výpravy se znatelně zpomalil, protože všichni hleděli pod nohy a hledali houby. Navíc jsme jich nacházeli docela dost, a tak jsme museli každou chvilku zastavovat. Tomáš (V.) s Martinem nás vedou vepředu, jdou pomalu, proto musíme dávat bedlivý pozor, aby nám neutekli. Katka opakuje Bláže znovu své zá-

[9]Maně mi tím připomíná Honzu Němce, který má k houbám velmi podobný vztah.

žitky ze Španělska, hlavně se Španěly. Musela tam překládat dvěma asi patnáctiletým Češkám, když je tam Španělé, jejich vrstevníci balili a tahali je na pláž, aby se s nimi mohli muckat. Bláža přidává historku ze stopu z Rumunska domů. Jak skončily s kamarádkou v kamioně na hranicích, řidič je opustil s pasy a zamkl ve voze. Jak potom naznačoval, že by měl zájem o sex, ale ony odmítly. Nakonec to dopadlo dobře a dostaly se domů v pořádku.

Přecházíme asi dvě cesty a po cestě, ne kterou přicházíme shora, docházíme na mýtinku. Tady zjišťujeme, že chybí Tomáš (S.) s Idou, zdrživší se kdesi vzadu. Široko daleko je nebylo vidět. Sylva dává k lepšímu nálet, trestný bod nedostává nikdo. Sedáme si na trávu, protože to vypadá na delší čekání. Tomáš (V.) se vydává zpátky po cestě až k místu, kde jsme se na ni napojili a volá do lesa. Nikdo mu neodpovídá, aniž by kohokoli zahlédl. Když se vrátí, navrrhne, abychom počkali asi deset minut, a pak je prohlásili za definitivně ztracené a pokračovali v cestě. Opravdu asi nemá cenu čekat déle. Ida s Tomášem (S.) nevěnují obvykle na cestě pozornost ničemu kolem sebe, a tak nás jejich ztracení se ani neudivilo. Obzvlášť, když se na Albeři ztratila Ida hned dvakrát. Asi po pěti minutách se však přece jen vynořují na cestě, k níž ovšem údajně dorazili odspodu.

Pokračujeme po cestě, zhruba podél hřebene, nikoli však po jeho vrcholu. Prodíráme se houštím, cesta je poněkud orientačně náročná, což znamená, že krom směru cesty nejsem schopen říci, kudy jsme vlastně šli. Hlavně však musíme dávat pozor na ocas naší výpravy, protože na to, že je nás osm, jsme docela roztaženi. Procházíme jakýmsi kempem, kde však není voda, a proto budeme obědvat jinde. Zanedlouho docházíme k prameni s nejlepší vodou na Brdech. Prý sem přijíždějí pražáci a natáčejí si ji do barelů. Možná sem také jezdí Japonci a natáčejí si ty pražáky na video. Odtud vycházíme přímo vzhůru do dalšího kempu, kde je i budka s nápisem: „Majetek českých lesů, prosíme neničit.“ Podle Tomáše (V.) jde pouze o tabulku mající odradit zvědavé houbaře. Taky je na boudičce zápisníček, kde je zápis od sestry Tomáše (V.). Tu bychom samozřejmě rádi viděli, jelikož Tomáš (V.) se jí nezeptal na natolik základní věc, jako je to, jak jsme se jí líbili. To je nám prostě nepochopitelné. Prý ji sem lákal, ale ona se bála, že ji uženeme. Je vidět, že nemá tušení, s kým by měla tu čest. Ale třeba jí dá Tomáš (V.) přečíst tento zápis a ona prohlédne. Taky je tady ohniště, a tak soudíme, že nadešel čas buřtů. Myslím, že jsou asi tři hodiny a nejsme ještě ani v polovině naší cesty.

Vydáváme se sbírat dřevo. Není třeba jít daleko do lesa, abychom našli vhodné větve. Tomáš (S.) musí ukázat, že nemá na koleji činky nadarmo a přivléká mohutný kmen se spoustou větví. Jako vedlejší efekt rozhrabává schody, které místní trampové skládali nejspíš celý den. Na to, že nakonec tu kládu bude muset hodit do lesa, nemoha ji přiložit vzhledem k rozměrům na ohniště, jde o husarský kousek. Tomáš (V.) škrtnutím sirky zapaluje oheň. Chápeme se buřtů a sýra a zanedlouho už pilně obojí opékáme. Když dojdou tyto pochutiny, dojde na houby. Asi v půl šesté jsou naše žaludky ukojeny a můžeme pokračovat v cestě. Už teď je však jasné, že Bláža vlak v osm večer z Prahy nestihne. Má hned několik možností. Ida má s sebou její spacák, majíc v úmyslu jí ho vrátit, může tu tedy zůstat s Martinem a Tomášem (V.) nejméně do zítřka. Krom toho však díky tomu, že žijeme v jednadvacátém století, zjišťuje, použivši Katčina jízdního řádu z Chotovinských listů, že poslední vlak do Budějic jede čtyřicet tři minuty po půlnoci. Což by se jí hodilo, jelikož by tak byla k ránu doma a mohla by pomoci kamarádce s úklidem nového bytečku.

Vzhledem k pokročilé době volíme nadále nenáročnou cestu po asfaltu a vozových cestách. Ida s Tomášem (S.) se k překvapení nás všech umisťují na první pozice výpravy. Bojí se asi, že by se mohli opět ztratit. Delší dobu jdeme po vozové cestě a těsně poté, co mizí Katka v lese za společnými zájmy, provádíme zákeřnou myšku. Zanedlouho už nám Katka chybí. Vracím se proto po cestě, abych ji navedl na správný směr. Naštěstí ji skrz les zahlédám a volám na ni. Ida s Tomášem (S.) jsou viditelně potěšeni tím, že se neztrácejí jen oni. A tak jdeme dál a dál, do kopce až k Suchému kempu, o němž jsme už dříve slyšeli samou chválu. Jde samozřejmě o nejhezčí kemp na Brdech.

Sedáme si k ohništi. Tomáš (V.) se ptá, dáme-li si pivo. Neuslyšiv žádnou zápornou reakci, mizí kdesi v lese. My se mezitím díváme na podivné předměty opřené o strom. Tou největší je dřevěná konstrukce připomínající bort lodi. Krom toho jsou tu dvě prkna, každé se čtyřmi poutky, nejspíš pro nohy. Zanedlouho se Tomáš (V.) vrací s pivy – jde o Staropramen v plechu, nic pro mne. Ptáme se ho, co mají ty předměty znamenat, o konstrukci připomínající bort lodi nic neví. Prkénka s poutky prý sloužila k jakémusi veselému závodu – hromadnému běhu na lyžích. Tomáš (S.) se toho okamžitě chytá a stoupá si do dvou poutek. Navíc pobízí Idu, která si stoupá do dalších. Pak začne Tomáš (S.) zuřivě šlapat a Ida padá k zemi. Na druhý pokus se k nim přidává Sylva. Tentokrát se jim skutečně podařilo rozběhnout. Po chvíli však padají k zemi všichni a Sylva dokonce vytrhává jedno z poutek. Když si pak zkouší ve dřevech poskakovat sama, utrhává na druhé lyži další poutko, pochopitelně vedle nepoškozeného na té první lyži. Krom toho se jí dostává do vlasů spousta jehličí. Zatímco se pokušíme zbavit této ozdoby, díky níž získala vzhled lesní ženy, Tomáše (S.) napadne úžasný nápad – že by mohl Sylvu v jehličí vyválet důkladněji. Naštěstí nepřistupuje k realizaci, naopak se pokoušíme my vyválet jeho, neúspěšně.

Jdu se s Tomášem (V.) podívat dále po kempu. Za skalním ostrohem, jde o bývalý lom, se krčí roztomilá chaloupka. Vevnitř velmi útulná. Tomáš (V.) si posteskne, že by bylo nejlépe, kdyby sem někdo pravidelně jezdil a staral se tu o ni. Takhle sem jezdí jenom starší pánové a už to prostě není, co to bývalo. Krom toho zde trochu hnije střecha a oni nemají čas ji opravit. To mne samozřejmě nadchne a jdu pro ostatní, kteří, krom Martina zmizivšího sem už dávno, sedí stále u ohniště. Boudička se jim také líbí. Vevnitř objevují knihu návštěv a jmou se skládat do ní jakousi rýmovačku pochybných kvalit[10]. Což trvá ještě další půl hodinu. Krom toho nám Tomáš (V.) ukazuje fotku své maminky ve věku asi dvaceti šesti let. Fotka je pravda černobíla a hlavně sešlá věkem, a tak se můžeme jen dohadovat, že to byla tehdy pěkná holka[11].

K další cestě se tak zvedáme asi v půl osmé. Tak teď je již opravdu jisto, že Bláža vlak v osm nestihne. Tomáš (V.) lobbuje neúspěšně za to, aby s nimi zůstala, že ji zítra odvedou na vlak. Ida se Sylvou naopak lobbují, aby jela s nimi do Prahy a přespala u nich. Už tam budou spát Tomáš (S.) s Katkou, tak

[10] Ale neberte si to osobně.

[11] Jelikož jsme se neshodli, jestli to byla čupr ženská, šikovná ženská nebo kuna, použil jsem této neutrální formulace.

tam budou mít veselo. Rodiče prý vyšoupli kamsi na Slovensko a je jen málo pravděpodobné, že by přijeli právě dnes. Ani na tento návrh se ovšem Bláža netváří nadšeně. Tomáš (V.) si vybírá ještě nějaké potraviny a zatím nás posílá kamsi vzhůru na Stožec. Stoupáme do kopce až na vozovou cestu, po níž se dáváme vpravo – na jihozápad, alespoň myslím. Možná stojí zato podotknout, že Suchý kemp je kousek pod vrchem Brdo. Jdeme chvíli po cestě až holkám začíná přicházet na rozum, že jdeme špatně. Úplně mne zmatou, ale než se stihnu podívat do mapy, dochází nás Tomáš (V.) s Martinem a ujišťují nás, že nijak nebloudíme. Zanedlouho docházíme na asfaltku na Stožci a vydáváme se po ní, nechávajíce se vést modrou značkou směrem na Dobříš. Zanedlouho sestupujeme na poněkud užší cestu. a jdeme dlouho z kopce. Pomalu se stmívá. Do Dobříše máme ještě asi sedm a půl kilometru.

Hrajeme si veselé pochodové hry jako jedna, dva,. . . , deset, klobouk a hůl, chleba[12] a sůl, Arizona, dopředu, dozadu, dolava, doprava. Bláža přichází s podobnou hrou, nejprve se opakuje n––krát „Chcíp kanárek“, pak se n–krát totéž píská, pak se n–krát totéž mlčí a nakonec se řekne pouze „chcíp“. Vtip je samozřejmě v tom, že bychom měli říci poslední „chcíp“ současně. To se nám dobře daří při n=3, při n=7 už nám to činí poněkud problémy.

Docházíme na okraj lesa, kde se s námi Martin s Tomášem (V.) loučí. Blážu se jim přesvědčit nepodařilo, vypadá to, že pojede popůlnočním vlakem domů. Tomáš (V.) rozžíná baterku, abychom se podívali do mapy na zbytek cesty do Dobříše. Ida

[12]Já bych sem sice dal maso, ale aby byla Bláža spokojena, píši sem její variantu.

s Tomášem (S.) a Katkou jsou kus před námi, a tak nevidí na plotě místo modré značky zelenou. Nevidí ani v mapě, že jsme šli trochu oklikou a jsme tedy jinde, než Tomáš (V.) předpokládal. Vidíme to jen my s Blážou. Sylva nás poslouchá, ale slibuje, že nás nepráskne. Loučíme se s kluky zalomením palce, Martin přichází s novou variantou, při níž se nakonec zamává rukama, a ponecháváme je napospas brdskému hejkalovi a brdské plechovce. Sami se vydáváme po silnici k Dobříši. Katka se zeptá, o čem jsme se tak dohadovali. Kupodivu ji uspokojí to, že jí nic neřekneme a že se to dozví z deníčku. Cestou do Dobříše zpíváme se Sylvou a Blážou jakýsi popěvek „deset stupňů pod nulou…“, kde se konstanta postupně zvedá a stejně se zvedá i výška zpěvu, přes třicet se už nedostanu. Bláža to ovšem fláká a výšku tónu příliš nezvedá. Místo toho používá spíš recitativ.

V Dobříši jsme něco po deváté a řešíme, jak najít nádraží. My s Tomášem (S.) se samozřejmě nemůžeme doptat, protože chlap se nikdy na cestu neptá. Katka, jako světaznalá žena, to chápe a vyptává se proto sama místního mladíka. Ten je trochu zklamán tím, že Katka má s sebou doprovod, a tak ji nikam neodváží a jen nám ukazuje směr k nádraží. Procházíme kolejištěm k nádražní budově. Jsme zde asi v půl desáté. Je tu už zavřeno, a tak musíme klepat na paní výpravčí. Tentokrá se ptá Bláža a zjišťuje, že vlak jede až ráno, ale ještě by mohl jet nějaký autobus na jedné ze dvou zastávek poblíž. U první z nich zjišťujeme, že jsme na špatném místě. A tak nechavše děvčata odskočit si, přecházíme ke druhé, kde podle Blážina mobilu staví autobus ve dvacet dvě hodiny čtyři minuty.

U stropu zastávky žijí velicí pavouci. Naproti zastávce je hospoda s mrazícím zmrzlinovým boxem právě naproti nám. Takové výzvě nelze odolat, a tak si kupujeme se Sylvou a Blážou polárkový dort. Samozřejmě ho nestihneme dojíst, než přijede autobus. Bláža ho proto rafinovaně propašovává dovnitř. Použila k tomu důmyslné schovávačky – držela krabici v ruce. Před jedenáctou jsme v Praze na Knížecí. V autobuse už všichni zívají a Tomáš (S.) dokonce podřimuje. Přecházíme na tramvaj X-B, metro se ještě nevzpamatovalo z nedávných povodní, a jedeme jí do centra. Zatímco my s Blážou vystupujeme v Jindřišské u Hlavního nádraží, ostatní jedou ke Švejdarům na Palmovku. Podle výrazů v jejich obličejích soudím, že změní plány a místo paření půjdou spát.

K mé radosti mi Bláža dovoluje s ní počkat dvě hodiny na vlak. Ale myslím, že detaily si můžeme docela dobře ponechat pro sebe. Tak zase příště, dobrou noc…

Přece si neodpustím drobnou poznámku na závěr. V pátek jsem se se Sylvou a Idou viděl v loděnici při umývání lodí od vltavského bahna. Dozvěděl jsem se tam od nich, že Ida věnovala všechny námi nasbírané houby Tomášovi (S.). Dali je do igelitky a jeli spolu pro Tomášovo (S.) auto na Strahov. Tam se jim nějak houby znelíbily a vyhodili je. Sylva pak přišla domů a nemohla si už udělat smaženici, na kterou měla chuť.